

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095243616/facsimile.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Syner

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

bort, muligvis jeg osse skal på en himmelfart, hvis der ikke findes alvor på jorden. Og farvel du, som – jeg kan ikke vente længere. Farvel altsammen, jer tror jeg ikke mere på, jeg må ud og finde noget nyt, hvad det så blir.

Jeg gik ned ad bakken med min violin, men da var det, ligesom alting blev levende rundt omkring mig. Jeg hørte mumlen som af en tusendtalig menneskeskare, der bifaldte, og jeg hørte fjern sang, jublende og lokkende, og enkelte hurtige stemmer, der råbte til hverandre i stor forargelse, og så hørte jeg en enkelt stemme, en kvindestemme, som – men så svalmede sangen op og slettede den helt ud, og den kom ikke mere igen. Da jeg kom ned på engen, hørte jeg en uhyre skave bagved råbe på mig. Jeg vendte mig om, og da så jeg et syn.

Oppe på skrenten, hvor jeg havde siddet, stod der et menneske med en violin, og da han så, jeg vendte mig om imod ham, gik han sig straks til at synge og spille, som om han havde ventet på det vink fra mig. Mens han sang, syntes jeg, at jeg fløj hen imod ham, og sangen forekom mig osse bekendt.

Stille, stille, båden synger,
ja, så tæt forbundet stille!
hust en mæ ved streen synger:
Viselulle, hjertelille!
Båd skal vildi på bølger rulle,
mø, gå væk med viselulle!

Despå atter en stor mumlen, og nu gik det op for mig, at jeg havde tæet fejl og sat mig på en forkert bakke, ikke på den, hvor vi sædvanlig gik vor elskov sit aftenfor med naturpoesi og alt det, men sandsynligvis på en eller anden trokkløjt, som jeg ikke havde anet noget om. Det viste sig osse, at samme høj stod åben, og inde fra hørte jeg sølsom musik. Mens jeg overvejede, om jeg turde gå ind, fik jeg øje på dørvogteren, og da han så min violin, lod han mig straks passere.

Der kom mig en i møde og sa: Kan du spille?

Det bejaede jeg, og derpå foretog jeg nogle af de kærligheds-sange, som jeg tidligere så ofte havde forlystet mig – os – med.